

DOKUMENTATION från SEMINARIUM

Stephans Yüceyatak – Avslutande reflektioner över kulturtinget
Kulturting 2007, Örebro slott den 23 mars 2007

Stephan intar scenen som tingets sista punkt, den sammanfattande om man så vill. Han använder filmklipp och PowerPoint för att få oss att se och reflektera över oss själva och andra, våra roller, våra fördomar och våra möjligheter.

Han inleder allt med ett lovtal till Behrang Miri och hans unga grabbar.

- Du är min idol, säger han till Behrang och berättar vidare att de här två dagarna på kulturtinget gett honom en massa nya kunskaper genom att han själv fått göra upp med sina fördomar om oss som kollektiv grupp. Han berättar om sitt programledarjobb på SVT där han jobbat med program som Reagera, Älska film och just nu som programledare för Bolibompa. Programmet som kvällen innan vårt ting blev framröstat av tittare som Sveriges bästa barnprogram och firat med en gala.

Han berättar att han funderat en hel del på vilket perspektiv och ingång han skulle ha som reflektör och att han kom fram till att han är inbokad just för att han är den han är.

Han ger oss såväl ros som ris och menar att upplägget med honom och Behrang i slutet så att säga skapar en pk-stämpel (politiskt korrekt) över programmet i sin helhet.

Det mest minnesvärda från tingets seminarier var på Kerstin Ohlanders seminarium ”Tänka framåt men göra nu” och den 5-åring som vid frågan om vad är kultur, svarat:

-En staty!

-Vad är barnkultur?

-Att klättra på en staty!

Stephan minns workshoppen på torsdagens eftermiddag och ställer oss frågan:

- Varför var inte alla där? Varför gick ni och inte deltog i visionsarbetet? Han minns särskilt gruppen som hade idén om ett Barnens kulturhus. Tänk att ha ett helt hus fyllt av barnkultur, för-, av- och med barn...

Stephan drar en parallell till Bolibompa och berättar att tittarpriset har de fått för att de dagligen har kontakt med barn, som ett SVT:s mest interaktiva program. De känner av varenda förändring i barnkulturen genom denna dagliga dialog med hundratals barn och han rekommenderar oss att inför nästa ting använda den kunskapen och de kontakterna.

Han ger oss t.o.m ett konkret förslag inför planeringen av såna här konferenser och visionsarbeten utifrån hur de själva jobbade med bl.a. Älska film.

- Bjud in en grupp gymnasieungdomare som jury och pröva era idéer på dem. Presentera er framtida vision för en skolklass. Gud vad ni skulle svettas, säger Stephan.

- Ni behöver möta dessa målgrupper mycket oftare för att kunna göra ett bra jobb och vara uppdaterade.

- Hur många här i rummet är under 30 år? Ungefär 3 händer sträcks upp av runt 100-talet på plats.

- Hur många här har invandrarbakgrund? Runt 8 händer räcks upp...

-Jag har lärt mig jättemycket av er, jag jobbar hela tiden mot mina fördomar, säger Stephan än en gång och citerar från en av grupperna i visionsworkshopen.

”Kulturen är solen i våra liv och alla skall nås av dess strålar, oavsett vart man bor.”

- Så var det inte i min barndom, men jag är glad att det är annorlunda nu säger Stephan och går inte mera in på det än att han haft en tuff uppväxt och var ett s.k. maskrosbarn.

Christina Stenberg, Landstinget Västmanland, får ytterligare illustrera detta genom ett inspel där hon berättar hur hennes far, då hon var liten, tog med henne högt upp i ett hus i Malmö, pekade ut över stan och sa:

- Allt detta är ditt Christina, det har mamma och jag betalt genom skatten.

Han berättar att han dagarna innan tinget lyssnade på radion där Inger Andersson, Regionförbundet Örebro, pratade om det kommande tinget och sa att detta var ett steg från ord till handling för barnkulturen! Och Stephan trycker ännu en gång på vikten av att använda dem som kommer i kontakt och dialog med barn, folk som barn lyssnar på, folk som han själv. Låt dem få ha input och vara kanaler.

Han berättar om hur en lärare tidigt i livet knäckte hans självförtroende kring språket då hon sa:

- Jag gillar inte ditt språk! Och hur det var just det som fick honom att använda kameran som verktyg för berättande snarare än pennan.

Han avslutar hela reflektionen med att visa en indisk Bollywoodproduktion fylld av dans och glädje och gör en jämförelse mellan det svenska- och det indiska samhällets drivkrafter.

- Hos oss gäller det att kämpa för att vara någon, i Indien kämpar man för att inte vara alls och nöja sig med det!

vid pennan: Britten Toftarp, Regionförbundet Örebro